

[Bolvig]

bejdsformidlingen. Det kan vi fuldt ud tilslutte os. Men det er igen en ny arbejdsbyrde, der bliver lagt på et overanstrengt arbejdsformidlingssystem, og derfor lægger vi altså megen vægt på, at det i betænkningen er fremhævet, at de førnævnte fire partier går ind for en styrkelse af arbejdsformidlingen og først og fremmest arbejdsformidlingens opsøgende virksomhed.

En af de vigtigste ting, for at vi kan få arbejdsformidlingen til at fungere aldeles efter ønske, er, at formidlingen ikke har styrke, ikke har mandskabsmæssige ressourcer til at kunne foretage den opsøgende virksomhed på de enkelte virksomheder. Det er så aldeles afgørende, hvis vi vil have de enkelte ledige placeret i de rette og i de bedste job. I samme øjeblik der er mulighed for, at der knyttes en personlig kontakt mellem de enkelte medarbejdere på arbejdsformidlingskontorerne og de enkelte virksomheder, så er jeg aldeles overbevist om, at en lang række af de problemer, som formidlingen kæmper med, og en lang række af de angreb, som fra forskellig side rettes mod formidlingssystemet, vil blive fjernet.

I et forlig giver man, og i et forlig modtager man. Derfor har det radikale venstre altså også måttet acceptere, at de små kasser ikke længere kan fortsætte. Jeg er heller ikke, som fremhævet af andre, overbevist om visdommen heri, selv om jeg dog må erkende, at siden jeg ved første behandling meget kraftigt gik imod forslaget om ændring af grænsen, har der, også under det arbejde, der ligger forud for ændringen, været fremført en lang række argumenter, som i hvert tilfælde har gjort indtryk på mig.

Men vi kan naturligvis være overordentlig tilfredse med, at det er lykkedes, som hr. Melchior var inde på, for centrumdemokraterne og det radikale venstre i hvert tilfælde at få en længere frist. Denne længere frist giver jo mulighed for, at man på langt bedre måde bliver i stand til at finde en kasse, som man kan få sine interesser tilgodeset sammen med, eller at man i de 5½ år, der nu gives, bliver i stand til at nå over den hedt attræde grænse på 5.000 medlemmer.

Jeg synes, at det på mange områder har været frustrerende at være medlem af folketinget siden denne regerings dannelse, for på en lang række områder har vi set, hvordan regeringen har majoriseret tingene igennem

og overhovedet ikke har taget hensyn til, hvad andre partier måtte have af ønsker og synspunkter. Det har ikke været behageligt at overvære, og derfor er jeg glad for, at vi her dog har et eksempel på, at der er enkelte ministre, arbejdsministeren f. eks., som har vist ærlig vilje til at lytte til andre synspunkter og inddrage andre partier i et arbejde til gavn og glæde, tror jeg, for alle.

Med denne, synes jeg, sørgelige baggrund, vi har haft her i folketinget siden sommerferien, vil jeg gerne takke ministeren for en åben vilje til at imødekomme andre synspunkter. Det undrer mig ikke, men derfor er det lige glædeligt, at der dog findes enkelte lyspunkter, når man ser på regeringens ønsker om at majorisere alle sine synspunkter igennem, ligegyldigt hvad andre måtte have af synspunkter.

Honoré (KrF):

Som flere ordførere har været inde på det, er det foreliggende lovforslag en blanding af mange ting, også af godt og dårligt, men kristeligt folkeparti må erkende, at lovforslaget, siden det blev fremsat, er blevet lidt forbedret, og det har vist sig gennem de ændringsforslag, der er stillet af regeringen.

Vi er tilfredse med, at der er kommet et ændringsforslag, nr. 8, der fjerner 130 dages reglen, der er en diskriminering af ægtefæller til selvstændige erhvervsdrivende.

Vi kan da naturligvis heller ikke have noget imod ændringsforslag nr. 24, der udskyder tidspunktet for nedlæggelsen af de små A-kasser. Vores principielle indstilling er dog, at vi må afvise, at regeringen sammen med CD og de radikale vil nedlægge de små A-kasser. Det er da rigtigt, at de får en længere frist, men vi mener, at disse små A-kasser burde være blevet bevaret med deres særlige kontakt til medlemmerne. Derfor vil vi stemme for ændringsforslag nr. 2.

Tyroll (VS):

Det var jo oplagt ved fremsættelsen af dette lovforslag, at det, det drejede sig om, i virkeligheden var at få gennemført nogle finanspolitiske stramninger. Arbejdsministeren har hårdnakket forsøgt at imødegå dette ved at sige, at der var tale om en u hensigtsmæssig brug af arbejdsløshedslovgivningen, som man ville til livs. Men realiteterne har jo væ-